

2011. NOVEMBER 26. SZOMBAT

2TIMÓTEUS 2,14–18

DR. GYŐRI ISTVÁN

Óvás a szóharcoktól

^{2,14}Ezekre emlékeztessd, és az Isten színe előtt bizonyoságot téve kérd őket: ne folytassanak haszontalan szóharcot a hallgatók romlására. ^{2,15}Igyekezz kipróbált emberként megállni az Isten előtt, mint olyan munkás, aki nem vall szégyent, hanem helyesen fejtegeti az igazság igéjét. ^{2,16}A szentségtörő, üres fecsegők elől pedig térj ki, mert egyre messzebb mennek az istentelenségben, ^{2,17}és szavuk úgy terjed, mint a rákos fekély. Közülük való Hümenaiosz és Filétosz, ^{2,18}akik az igazság kérdésében eltévelyedtek, amikor azt mondják, hogy a feltámadás már megtörtént, és ezzel feldőljk egyesek hitét.

Amit a textusról tudni kell:

- exegetikai megjegyzések
- teológiai összefüggések feltárása

A szakasz fő mondanivalója a szóharcoktól való óvás, mint ami nem építi, sőt rombolja a gyülekezetet. Lehetek itt olyanok, akik görög szokás szerint egyszerűen kedvüket lelték a szónoki párbajokban, de voltak olyanok is, akik az apos-

tol által is megnevezett tévtanokat hirdettek.

14. vers

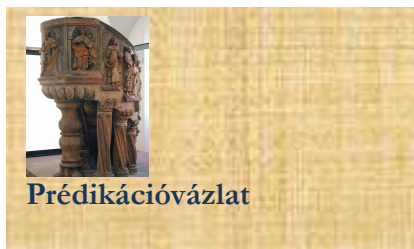
A vers fordítását és megértését az nehezíti, hogy a mondat eredetileg nem utal arra, hogy Timóteusnak kit vagy kiket kell emlékeztetni. Ugyanezt a *hypomimnéske* formát találjuk a Tit 3,1-ben is, de ott mellette áll az *autous* névmás, tehát egyértelmű, hogy őket kell emlékeztetni. Valószínűleg az itteni lerövidített formulának is ugyanaz az értelme.

A *logomachia* szószerint szóharcot jelent, de nem eszközhatározói értelemben (szavakkal való harc), hanem a hasonló szóösszetételek analógiájára birtokos értelemben, azaz a szavak egymás elleni harca. Ahol csak a szavak harcolnak a szavak ellen, az nem építi a gyülekezetet. A köznyelvből is ismert *katastrophé* szót találjuk itt, ami elkerülhetetlen, kikerülhetetlen veszélyt jelent, etimológiailag az „ellene fordul” igéből. Az Újszövetségben csak egyetlen helyen fordul még elő: „Elhamvasztotta és pusztulásra ítélte Sodoma és Gomora városát, intő példaként azoknak, akik istentelenül élnek.” (2Pt 2,6)

A szóharc helyett Timóteus hivatása az, hogy olyan munkás legyen, aki „helyesen fejtegeti az igazság igéjét.” Az Újszövetségben csak itt előforduló *orthotomeó* ige az *orthos* – helyes és a *tomeó* – részekre

vág, darabol szavak összetétele. Nem annyira dolgok kifejtését, értelmének kibontását jelenti tehát, hanem sokkal inkább a dolgok rendszerezését, felosztását. A *logos és alétheias* az ige tartalmára vonatkozik, amely arról az igazságról tesz bizonyosságot, amely Jézusban megjelent. Ugyanezt a szót használja Jézus ismert mondásában: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet.*” Az igazságról szóló beszéd tehát tartalmilag magáról Jézusról szól, aki maga az igazság. Emellett minden emberi beszéd elhalványul, még akkor is, ha jó szándékkal szólalna meg.

Pál éles szavakkal jellemzi azokat, akik fecsegésükkel kárt okoznak, majd kettejüket név szerint is megnevezi. Ők azzal okoztak zavart a gyülekezetben, hogy azt mondják, hogy a feltámadás már megtörtént. Pál is beszél arról, hogy a keresztyén ember meghalt a bűnnek és új életben járhat „*amiképpen Krisztus feltámadt a halálból.*” (Róm 6,4) A tévitanítók ellenben azt tanították, hogy a feltámadás már megtörtént, amiről Pál egyértelműen azt tanította, hogy az érzéki testnek el kell rothadni, hogy majd abból az új test feltámadjon. Ez a feltámadás tehát csak a földi halál után következhet be. A lelki értelemben való, új életben való járás nem mosható össze a test feltámadásával. Aki ugyanis ez előbbi már a test feltámadásának tekinti, az éppen a test feltámadását tagadja.

Prédikációvázlat

„Igyekezze kipróbált emberként megállni az Isten előtt, mint olyan munkás, aki nem vall szégyent, hanem helyesen fejtegeti az igazság igéjét.”
(2Tim 2,15)

Ez az igeszakasz Pál intése szeretett tanítványának, Timóteusnak. De nemcsak neki szól, hanem minden keresztyén nemzeteknek. Próbáljuk most mi is magunkra érteni és hagyni, hogy megszólítson bennünket.

1. Isten azt akarja, hogy az ő tanítványai kipróbált emberek legyenek

Isten gyermekeinek minden helyzetben meg kell állni a helyüket. Márpedig tudjuk, hogy a körülmények soha ne lesznek könnyebbek, hanem ha az egyik dolog megoldódik, akkor más gond kerül elő. Azt gondolni, hogy Isten gyermekeinek az élete könnyű és gondmentes lesz, olyan mintha azt gondolnánk, hogy eljön egyszer az az idő, amikor a kórházban egyszer csak meggyógyítanak minden beteget és be lehet zárni a kórházat, el lehet engedni az orvosokat és az ápolókat. Tudjuk, hogy a valóság nagyon messze van ettől. Jézus sehol sem ígért ilyet. Sőt azt ígérte, hogy e világban nyomorúságunk lesz, de nem kell félnünk, mert ő legyőzte ezt a világot.

Főpapi imájában azt mondta Jézus: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.” (Jn 17,15)

2. Isten akarata az, hogy az ő gyermekei ne valljanak szégyent

Senki sem szeret megszégyenülni, szégyent vallani. Senki sem szeret vesztes lenni, senki sem szereti, ha be kell vallani, hogy ezt vagy azt nem tudtam elvégezni, amit terveztem.

A szülő sem szereti, ha a gyermeke szégyent vall. Ha pl. azzal jön haza az iskolából a gyermek, hogy ma is én voltam a vesztes, én kaptam rossz jegyet, engem csúfoltak ki. Nekem nem sikerült valami, amit pedig annyira elterveztem.

A mi mennyei Atyánk sem akarja, hogy az ő földi gyermekei szégyent valljanak. A hitnek a dolgában mikor vallunk szégyent? Akkor, amikor nem sikerült megállni, amikor a kísértés erősebb, mint mi, ha nem tudunk alázatosak lenni, ha eltévelyedünk, ha nem tudjuk Jézust követni.

3. Isten akarata az, hogy az igazság igéjét helyesen fejtegyünk

A kísértések között csak akkor tudunk megállni, ha ismerjük az igazságot. Azt az igazságot, amit a mi Urunk Jézus által kijelentett, és az ő igéjében nekünk adott.

Tudjuk azonban, hogy Isten igéjét is lehet félremagyarázni és félreérteni. A reformáció nagy vívmánya az volt, hogy a Bibliát lefordították mindenütt a nép nyelvére és az emberek kezébe adták a Szentírást. Ettől kezdve nemcsak a papok vagy a tanult emberek kiváltsága volt, hogy olvashat-

ták az Igét, hanem mindenki hozzáférhetett. Ezzel természetesen ki is tették a Szentírást egy nagy-nagy veszélynek: a tévtanításnak, a félremagyarázásnak.

Könnyű lenne itt most némely szektára mutogatni, és azt mondani, hogy ők azok, akik félremagyarázzák az igét. Inkább magunkra kell nézni, hogy mi jól értjük-e és főleg komolyan vesszük-e.

Ma is fennáll a veszélye, hogy ahol a Szentírásban olyat olvasunk, ami talán nekünk nem kellemes, akkor azt mondjuk, hogy ez már nem érvényes, ami pedig nekünk kedves, azt pedig kiemeljük és hangsúlyozzuk.

Fennáll a veszély, hogy egy-egy részletet kiszakítunk, vagy szavakon lovagolunk. Ezek nem építik a hitünket, sem pedig a gyülekezetet

Isten vezessen bennünket, adjon éberséget, hogy az ő igéjét mindig jól értsük és komolyan vesszük!